

Sygn. akt **II AKz 50/13**

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SA Stanisław Kucharczyk

Sędziowie: SA Bogumiła MetECKA - Draus (spr.)

SA Stanisław Stankiewicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Zdzisława Rynkiewicza

po rozpoznaniu w sprawie **J. K.**

zażalenia wniesionego przez wnioskodawczynię

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie, z dnia 25 października 2012r., sygn. akt III Ko 84/12,

w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 października 2012r. Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w sprawie odszkodowania i zadośćuczynienie dla J. K..

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem

z dnia 24 października 2011r. zasądził na rzecz J. K. kwotę 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie

w sprawie II K 135/09 Sądu Rejonowego w Myśliborzu. Wnioskodawca i jego pełnomocnik w niniejszym postępowaniu jako zdarzenie powodujące szkodę wskazują okres tymczasowego aresztowania, za które przyznano już wnioskodawcy zadośćuczynienie. Nie przytaczają nowych okoliczności, a nadto wnioskodawca

w trakcie postępowania toczącego się uprzednio nie wskazywał także, aby miał zamiar dochodzić jedynie części swojego roszczenia. W sprawie zachodzi zarówno tożsamość podmiotowa jak i przedmiotowa roszczenia zgłaszanego obecnie oraz tego, o którym orzeczono prawomocnie wyrokiem w sprawie III Ko 124/08. Z tego względu zachodzi negatywna przesłanka do prowadzenia postępowania w postaci powagi rzeczy osądzonej. Tej oceny nie zmienia okoliczność, iż w obu postępowaniach były zgłaszane roszczenia odmiennej wysokości, nie było bowiem podstaw do uznania, iż w uprzednio toczącym się postępowaniu sąd orzekł jedynie co do części roszczenia wnioskodawcy.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł J. K., który podał, że jego wniosek został rozpoznany bez jego obecności. Podkreślił, że nie domaga się odszkodowania i zadośćuczynienia za dwa miesiące, za które już uzyskał pieniądze, ale składa skargę i zażalenie, za to, że specjalnie jest zbywany za to, że wygrał. Podał, że oskarżają go bandyci i dlatego domaga się aby odpowiedzieli oni za fałszywe pomawianie go. Wnioskodawca podał, że ma świadków, którzy

widzieli wielokrotne pobicie go i zaświadczą o nieuczciwym skazaniu jego osoby na karę 4,5 lat pozbawienia wolności. Zaznaczył, że musiał wielokrotnie jeździć i wyjaśniać kwestię niezasadnego oskarżenia go. Wnioskodawca podał, że jest niewinny, nie powinien zostać skazany i za to domaga się odszkodowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się o tyle zasadne, że doprowadziło do uchylecia zaskarżonego postanowienia. Przedwcześnie bowiem Sąd Okręgowy uznał, że w przypadku wniosku J. K. z dnia 27 października 2011r. zachodzi przesłanka do umorzenia postępowania, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., statuującym przeszkodę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej. Wskazana negatywna przesłanka procesowa zachodzi bowiem jedynie wówczas, gdy przedmiotem postępowania ma być lub już jest sprawa, w której zachodzi tożsamość podmiotowa i przedmiotowa ze sprawą, która już wcześniej została prawomocnie zakończona. Wówczas to bowiem przepis art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nakazuje nie wszczynać postępowania lub wszczęte umorzyć. W rozpoznawanej sprawie J. K. wniósł jednak nie jedynie o rozpoznanie jego roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia, ale wystąpił z żądaniem zasądzenia na jego rzecz także odszkodowania. Analiza akt sprawy III Ko 124/08 wskazuje, że co prawda początkowo J. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie (k. 2 akt III Ko 124/08), jednak na rozprawie w dniu 7 czerwca 2011r. sprecyzował swoje żądanie podając, że domaga się zadośćuczynienia, nie odszkodowania (k. 102v akt III Ko 124/08). Co prawda Sąd Okręgowy w Szczecinie, mimo ciężącego na nim w tym względzie obowiązku, nie zaznaczył w części rozstrzygającej wyroku z dnia 24 października 2011r., czy zasądzona kwota 7.000 rozstrzyga w zakresie jedynie zadośćuczynienia, jednak taki wniosek można wyprowadzić z części wstępnej wyroku, w którym tak sprecyzowano przedmiot postępowania (k. 135 akt III Ko 124/08). W konsekwencji należy więc uznać, że żądanie wypłacenia odszkodowania nie było przedmiotem rozstrzygania w toczącym się już postępowaniu.

Nadto analizując treść pism wnioskodawcy, należy stwierdzić, że obecnie niedostatecznie zbadano jeszcze żądanie J. K., w szczególności

z jakim okresem łączy on wywodzone roszczenia. Wnioskodawca zaznaczał bowiem w swych pismach, że kwestia tymczasowego aresztowania została już definitywnie rozstrzygnięta, a swoje roszczenia wywodzi on z „niewinnego skazania na 4,5r.”. Do oceny Sądu meriti w dalszym toku postępowania należeć więc niewątpliwie będzie także i to, za jaki okres i z powodu jakich okoliczności, J. K. domaga się odszkodowania, w tym w szczególności, czy okoliczności przez niego podnoszone mają związek z okresem, badanym już przez Sąd Okręgowy, przy zasądzeniu zadośćuczynienia, czy też są to inne okresy. W celu doprecyzowania żądań wniosku Sąd Okręgowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy, winien rozważyć potrzebę doprowadzenia J. K. do sądu, aby wnioskodawca, korzystając z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, wobec stwierdzonych u niego dysfunkcji, mógł wskazać jakie wywodzi roszczenia i na jakich okolicznościach je opiera. Wówczas dopiero Sąd Okręgowy uzyska informacje niezbędne do podjęcia dalszych działań w sprawie.

Mając na względzie powyższą argumentację, nie przesądzając w żadnym zakresie ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie zaskarżone postanowienie należało uchylić a sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.